

Parallella varningar – nummer tre

De profetiska budskapens kraft: den sekventiella prövningsprocessen av Uppenbarelsbokens änglar

Jeff Pippenger

2023-08-08

Vi avslutade den föregående artikeln med att konstatera att alla de tre änglarna i Uppenbarelsboken fjorton har ett budskap i sina händer. Den andre och den tredje ängeln anges ha ett ”pergament” med sig när de stiger ned med sitt budskap. Varje ängel representerar ett budskap, och varje budskaps ankomst framkallar en verkan. Den förste ängeln anlände år 1798. Det budskapet blev uppläst, och kunskapen om den stundande domen ökade. Denna kunskapsökning frambringade två klasser av tillbedjare. När den andre ängeln anlände blev budskapet om protestanternas fall uppläst, och kunskapen ökade och två klasser frambringades. När midnattsropets budskap anlände den 22 oktober 1844, blev det uppläst vid lägermötet i Exeter, och kunskapen ökade och två klasser av jungfrur frambringades. När den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844, blev den tredje ängels budskap och allt det som det representerar uppläst, och kunskapen ökade och två klasser frambringades.

Ytterligare ett kännetecken som kan återfinnas hos änglarna har att göra med kraften i ängels budskap. Den andre ängels budskap gavs kraft genom Midnattsropets budskap, såsom den föregående artikeln visade, men Midnattsropet framställs inte genom en enskild ängel, utan genom många änglar. Den historia som motsvarade den andre ängeln och Midnattsropet visar att den andre ängels budskap fick kraft när Midnattsropet förenade sig med det. I samma bok får vi veta:

”Jag såg änglar skynda fram och tillbaka i himlen. De steg ned till jorden och steg sedan åter upp till himlen, i beredelse för fullbordandet av någon viktig händelse. Därefter såg jag en annan mäktig ängel få uppdrag att stiga ned till jorden och förena sin röst med den tredje ängels och ge kraft och styrka åt hans budskap. Stor makt och härlighet meddelades ängeln, och när han steg ned upplystes jorden av hans härlighet. Det ljus som gick före och följde efter denna ängel trängde igenom överallt, medan han med mäktig röst ropade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för varje oren ande och ett näste för varje oren och avskyvärd fågel. Budskapet om Babylons fall, sådant det gavs av den andre ängeln, ges åter, med tillägget av de fördärv som har trängt in i kyrkorna sedan 1844. Denne ängels verk kommer vid rätt tid och förenar sig med den tredje ängels budskap i dess sista stora verk, när det växer till ett högt rop. Och Guds folk bereds överallt att bestå i frestelsens stund, som de snart skall möta. Jag såg ett stort ljus vila över dem, och de förenade sig i budskapet och förkunnade utan fruktan, med stor kraft, den tredje ängels budskap.

”Änglar sändes för att bistå den mäktige ängeln från himlen, och jag hörde röster som tycktes ljuda överallt: Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor; ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar. Detta budskap tycktes vara ett tillägg till det tredje budskapet och

förenade sig med det, såsom midnattsropet förenade sig med den andre ängels budskap år 1844. Guds härlighet vilade över de tåliga, väntande heliga, och de frambar oförskräckt den sista allvarliga varningen, förkunnade Babylons fall och kallade Guds folk att gå ut från henne, så att de kunde undkomma hennes fruktansvärda öde.” Spiritual Gifts, band 1, 193, 194.

Mellanattsropet förenade sig med den andra ängeln, och ängeln i Uppenbarelseboken arton förenar sig med den tredje ängeln, och när han förenar sig med den tredje ängeln, upprepar han föreningen mellan Mellanattsropet och den andra ängeln i adventismens begynnelse. På grundval av två vittnen, den andra och den tredje ängeln, har varje änglabudskap ett sekundärt budskap som ger det kraft. Dessa två vittnen lär att när den första ängels budskap trädde fram i historien, måste det därefter komma en tidpunkt då detta budskap gavs kraft genom ett sekundärt budskap. Detta gällde naturligtvis också den första ängeln. I det första stycket i det långa avsnitt som vi just har anfört tillskriver syster White den första ängeln samma kännetecken som Johannes tillskriver ängeln i Uppenbarelseboken arton, när hon säger: ”Jag blev underrättad om att hans uppdrag var att upplysa jorden med sin härlighet och varna människan för Guds tillkommande vrede.” Det står klart i avsnittet att hon syftar på den första ängeln.

Den förste ängels budskap kom år 1798, och därefter blev det bemyndigat den 11 augusti 1840, då den osmanska överhögheten upphörde. Vid den tidpunkten steg den väldige ängeln i Uppenbarelseboken tio ned från himlen och satte den ena foten på landet och den andra på havet. Han representerar den förste ängels bemyndigande, och det är detta som identifierar den förste ängels verk som samma verk som ängeln i Uppenbarelseboken arton utför. Båda skulle upplysa jorden med sin härlighet, men ängeln i Uppenbarelseboken arton ansluter sig till den tredje ängeln, liksom midnattsropet anslöt sig till den andra ängeln och liksom den ängeln som steg ned i Uppenbarelseboken tio anslöt sig till den förste ängeln.

Därför blev, när den förste ängeln trädde fram, ett budskap avförseglat som frambringade två grupper av tillbedjare. När den förste ängels budskap gavs kraft av ängeln i Uppenbarelseboken tio, hade han i sin hand en liten bok som han befallde Johannes att äta, vilket visar att han framförde ett budskap, avförseglade det, och att det frambringade två grupper av tillbedjare. När den andre ängeln, Midnattsropet och den tredje ängeln trädde fram, blev ett budskap avförseglat som prövade och frambringade två grupper av tillbedjare.

Det avsnitt vi behandlar betonar, genom att jämföra Kristi historia med milleritrörelsens historia, att den successiva prövningsprocess som ägde rum i milleritrörelsens historia också ägde rum i Kristi dagar, vilka utgjorde slutet för det forntida Israel. Om en successiv prövningsprocess ägde rum vid det andliga Israels början och vid det forntida Israels slut, då kommer det också att finnas en successiv prövningsprocess vid det andliga Israels slut, liksom det fanns vid det forntida Israels början.

I den milleritiska historien skulle detta representera fem öppnanden av de förseglade sanningarna som prövade och frambringade två klasser av tillbedjare från 1798 till den 22 oktober 1844. Avsnittet lär tydligt att om du misslyckas i ett prov, kommer du inte att bestå nästa prov, ty du kommer inte ens att försöka. Det är också tydligt att under Kristi tid avslutas prövningsprocessen

med att det tidigare utvalda förbundsfolket befinner sig i fullständigt mörker beträffande frälsningsplanen. Daniel och Johannes representerar dem som lyssnar till rösten bakom dem, dem som gick igenom en fortskridande prövningsprocess som krävde individuell undersökning av varje ny sanning som blev öppnad.

Daniels och Uppenbarelsboken är en enda bok, och Daniel och Johannes är de två vittnena till denna enda bok. Det ena vittnet är bokens början, och det andra vittnet är bokens slut. Båda vittnena led död och uppståndelse symboliskt; det ena förföljdes av det medo-persiska riket (som är en förebild för Förenta staterna), och det andra förföljdes av Rom (som är en förebild för påvedömet). Johannes blir förföljd därför att han är en sabbatshållare, i överensstämmelse med att Daniel blev förföljd för att ha vägrat att förändra sina gudstjänstvanor. Tillsammans representerar de dem vid världens ände som förföljs för att de vägrar att godta söndagens gudsydkan i stället för sjundedagssabbaten.

Folket som representeras av Daniel och Johannes har varit eller kommer att vara de som blir beseglade; ty när Daniel sattes i lejongropen för att han inte lydde kungens ”påbud”, förseglade kungen stenen, för att uppsåtet inte skulle kunna ändras. Daniel blev förseglad för evigheten, eftersom kungens påbud och även hans sigills auktoritet inte kunde ändras, enligt medernas och persernas lagar. Kungens sigill sattes på en sten, och dörren stängdes. Dörren stängs vid söndagslagen, och ingen människa kan öppna den dörren, liksom dörren stängdes den 22 oktober 1844. Detta var en enkel illustration av vikten av att inte bara beakta de profetiska händelser som framställs i en profetia, utan också vikten av att tillämpa de omständigheter som omger profeten när han framställs inom berättelsen.

Ändå är detta också en illustration av kraften i att betrakta begynnelsen (Daniels bok) tillsammans med slutet (Uppenbarelsboken) som två vittnen om samma profetia, ty två vittnen är vad som krävs för att fastställa ett bibliskt faktum. Både de förutsagda händelserna och illustrationen av profeternas verksamhet i samband med profetian är inspirerade.

Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, till tillrättavisning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet, för att gudsmänniskan skall bli fullkomlig, fullt rustad för varje god gärning. 2 Timoteusbrevet 3:16, 17.

Om Bibelns förutsagda händelser utgör en illustration av världens ände, då utgör också illustrationen av profeten och hans omgivning, när han tar emot och vittnar om förutsägelsen, en illustration av världens ände. Därför gäller att när en profets omgivning och verksamhet framställs profetiskt, är profeten en illustration av Guds folk vid världens ände. Med den förståelsen på plats, när vi sammanför linjen i Malakis förutsägelse om Elia med linjerna i Uppenbarelsboken fjorton och arton, vittnar de alla om den slutliga varningsbudskapets historia — men deras vittnesbörd är tvåfaldigt.

Budskapet består av förutsagda händelser som är externa i förhållande till Guds folk, och ett sekundärt vittnesbörd består av profetens erfarenhet medan han mottar och förkunnar budskapet. Det profetiska begreppet att två profetiska linjer representerar det yttre och det inre av samma historia erkändes och infördes i det offentliga protokollet av adventismens pionjärer. Det klassiska

exemplet på denna tillämpning hos pionjärerna, enligt min mening, är när de identifierar att de sju församlingarna i Uppenbarelseboken och de sju inseglen i Uppenbarelseboken är parallella historieberättelser som identifierar kyrkans inre och yttre historia. Inseglen representerar den yttre historien, församlingarna den inre.

Eliabudskapet i Malaki, Uppenbarelseboken kapitel fjorton och arton, identifierar samma sista varningsbudskap, som också betecknas som "Jesu Kristi uppenbarelse" i Uppenbarelseboken kapitel ett. I kapitel ett gav Gud Fadern budskapet till Kristus, som sedan gav det till Gabriel, som därefter gav det till Johannes, vilken sedan sände det till församlingarna. Eliabudskapet, liksom de budskap som framställs i Uppenbarelseboken kapitel ett, fjorton och arton, är exakt samma budskap.

Och profeternas andar är underordnade profeterna. Ty Gud är inte oordningens Gud utan fridens, såsom i alla de heligas församlingar. 1 Korinthierbrevet 14:32, 33.

Det är alltid samma budskap, ty "profeterna är profeterna underordnade". Ordet som i verserna översätts med "underordnade" betyder: "att underordna; reflexivt att lyda: – vara i lydnad (lydig), underställa, underkuva till, vara (göra) underordnad (åt, under), vara (sättas) i underkastelse (åt, under), underkasta sig." Alla profeter är ense med varandra och står i underordning till varandra, annars skulle det budskap de gav frambringa förvirring.

Alla de profetiska illustrationerna av den sista varningsbudskapen representerar samma budskap. Det är Herrens avsikt att de som i liknelsen om de tio jungfrurna betraktas som de "visa", vilka också kallas de "visa" som "förstår" "kunskapens tillväxt" när Daniels bok öppnas; det är Herrens vilja att de "visa" känner igen det särskilda budskapet när det öppnas. Detta igenkännande sker genom att tillämpa den metod för bibelstudium som uttryckligen identifieras i Bibeln själv. Denna metod fullgörs i överensstämmelse med Jesaja tjugooåttio genom processen att föra samman de olika profetiska linjer som behandlar ett bibliskt ämne, parallellt med varandra, för att fastställa de korrekta profetiska händelserna.

Jag ber om ert tålamod medan vi här avslutar denna artikel och kommer att fortsätta dessa tankar i nästa artikel.